

Joan Riera

EL BLOC OLESÀ vol manifestar la seva voluntat i desig de col·laborar a la creació d'una aliança per aconseguir un col·lectiu ampli, plural i obert.

És un projecte exclusivament local, obert a totes les sensibilitats, on ha de prevaldre l'interès general de la població.

Volem fer possible la creació d'una candidatura del més alt nivell, en el sentit de prioritzar la capacitat personal, la voluntat de treball i dedicació i la transparència i honradesa.

MANIFEST PER A LES ELECCIONS MUNICIPALS DE 2007

La situació actual d'Olesa fa necessari un nou model de gestió que doni resposta al desig de la població d'un model consensuat, que tingui una administració local professionalitzada i una gestió política participada i veritablement democràtica.

L'administració local ha demostrat la seva ineficàcia i una incapacitat manifesta per donar resposta a les necessitats dels ciutadans, legislatura rere legislatura.

El BLOC OLESÀ vol manifestar la seva voluntat i desig de col·laborar a la creació d'una aliança per aconseguir un col·lectiu ampli, plural i obert. Tan obert que pot i vol comptar amb tots els partits i/o opcions polítiques, associacions, plataformes, entitats i ciutadans independents disposats a conformar una candidatura que pugui gestionar aquest canvi que tant desitgem.

Amb aquest afany, pensem que cal enumerar els elements o aspectes, pensem que prou oberts, que ens han de permetre assolir una identitat com a col·lectiu:

PRIMER.- És un projecte exclusivament local, obert a totes les sensibilitats, on ha de prevaldre l'interès general de la població i ha de servir per definir el model de poble que els olesans desitgem en tots els àmbits: cultural, urbanístic, educacional...

SEGON.- S'ha d'establir un pla de treball orientat a assolir un canvi progressiu de model de gestió, que inclourà els següents objectius:

- 1- Posar en pràctica una democràcia participativa, que persegueixi la integració de la societat civil, i en especial del teixit associatiu, en un projecte de desenvolupament col·lectiu del poble i per al poble. Aquest procés serà el referent per a l'adopció de decisions públiques.
- 2- Separar la gestió tècnica de la gestió política.
- 3- Professionalitzar la gestió tècnica, a través d'un organigrama de funcions coherent i adequat i de la formació d'un equip humà a partir de criteris estrictament professionals.
- 4- Orientar la gestió política cap a l'adopció de decisions pressupostàries i estratègiques, tot potenciant els serveis, amb l'únic propòsit de treballar per l'interès dels ciutadans d'Olesa. Tot això en estret contacte personal amb la població, amb les seves necessitats i tenint en compte les seves aportacions.

TERCER.- S'establiran els perfils humans més adequats per al projecte a desenvolupar, que serviran de base per a la creació d'una candidatura del més alt nivell, en el sentit de prioritzar la capacitat personal, la voluntat de treball i dedicació, la transparència i l'honradesa. Els grups han de tenir el legítim objectiu de guanyar unes eleccions i governar, però cal garantir als olesans que el dia següent dels comicis hi comptin amb un equip capaç i preparat per assumir el repte del govern.

Tindrà una importància vital, per a la cohesió del grup i per al desenvolupament del projecte, l'elecció d'un cap de llista que sigui ben acollit per les diverses sensibilitats, tant per la seva trajectòria personal com per la seva capacitat de liderar i organitzar. Però pel Bloc Olesà, com sempre ha demostrat, el col·lectiu és molt més important que el líder.

El misteri dels aparcaments públics: o no se'n

Aviat s'inaugurarà el Parc de l'Estatut, una obra que, abans d'haver-se estrenat oficialment, ja ha estat objecte de crítiques per part dels veïns, i no sense motius. Nosaltres ja vam fer diverses valoracions mentre l'obra s'estava gestant i el temps, malauradament, ens ha donat la raó.

Un dels aspectes en els qual vam posar més èmfasi abans de l'inici de l'obra, una de les coses que més insistentment van demanar el veïnat, les associacions de veïns i el BLOC OLESÀ a diversos plens va ser que, aprofitant la urbanització de la Plaça, es fes un pàrquing subterrani per poder respondre a la gran necessitat de places d'aparcament que hi ha a la zona. La resposta va ser un no rotund per part de l'equip de govern. La negativa a fer aquest pàrquing respon, una vegada més, a la miopia, manca de previsió i de planificació dels equips de govern de l'Ajuntament que estan convertint Olesa en un poble on es fa difícil de viure-hi. Des que es van començar les obres veiem cotxes aparcats per tot arreu: carrers, voravies, dins la zona d'obres del parc... Potser la negativa ve, també, per la seva experiència amb l'altre pàrquing de la vila, el de la plaça Catalunya.

El pàrquing de la plaça Catalunya ha estat ruïnós pel municipi d'Olesa a causa de la mala negociació de la concessió, la mala gestió i la despreocupació que l'equip de govern mostra per aquesta propietat, com fa amb tantes altres, algunes a punt d'ensorrar-se. Per altra banda, si algú pensa que la construcció d'un pàrquing subterrani al parc de l'Estatut hauria costat massa diners al municipi, us assegurem que no, tot al contrari, si les coses es fessin bé. La construcció d'un pàrquing al Parc de l'Estatut podria haver estat econòmicament rendible per al poble, a banda que hauria solucionat el greu problema de la falta d'espais per aparcar a la zona.

El pàrking de la Plaça de Catalunya

L'únic pàrquing públic vigilat que hi ha actualment a Olesa és el de la plaça de Catalunya, que a causa de la inèrcia i la despreocupació d'aquest govern municipal, fa que els guanys que genera vagin a una empresa privada i que l'Ajuntament hagi de pagar, és a dir, perdre diners, per aparcar vehicles a càrrec municipal.

Ja fa temps que el Bloc Olesà havia denunciat aquesta situació, però el conflicte del

carrer Alfons Sala va posar de manifest la ridícula posició de l'Ajuntament. En iniciar-se les obres els veïns d'aquest carrer, com que no podien aparcar als seus garatges particulars, van rebre el compromís de l'Ajuntament que podrien aparcar al pàr-

quing de la plaça Catalunya gratuïtament mentre duressin els treballs. Així, l'administració va formalitzar un contracte menor d'arrendament amb l'empresa Excopasa –que gestiona el pàrquing– durant el termini de quatre mesos, que era el previst per a l'execució de les obres –ara ja fa cap a dos anys que el carrer està inoperant–. Doncs bé, aquests veïns es van trobar que el 1 de desembre de 2006 se'ls impedia de deixar els seus cotxes al pàrquing de la Plaça Catalunya. El motiu era la falta de pagament per part del govern local (concretament 12 mensualitats, 33.000 €).

Una història tèrbola, una concessió fosca

La situació viscuda pels veïns d'Alfons Sala encara pot considerar-se agreujada si tenim en compte quina ha estat la història de la concessió del pàrquing de la plaça Catalunya:

-El 1990 s'obre concurs de concessió del projecte del pàrquing de la plaça Catalunya. Només es presenta a la licitació una empresa: Excopasa, creada aquell mateix any, sense solvència ni activitat demostrada, i que, dels 100 punts possibles a través dels quals es valora la fiabilitat de les empreses, només n'obté cinc (traduït a nota escolar, un molt deficient). Curiosament és aquesta empresa guanyadora, i no l'Ajuntament d'Olesa, qui, abans del concurs, redacta el primer esborrany del plec de condicions que marca els límits de la concessió. És a dir, l'empresa que guanyaria va establir, prèviament, les con-

dicions del servei.

-Les condicions que se signen entre Excopasa i l'Ajuntament són, a grans trets: l'empresa explotaria l'aparcament a canvi d'un cànon anual (veure quadre): la primera planta (150 places) es dedicaria a rotació i pupil·latge i les plantes segona i tercera (303 places) es vendrien a particulars, fent una cessió d'ús durant 50 anys (el temps que durarà la concessió del servei). D'aquestes últimes només consta que se n'hagin venut 11 places al preu de 1.400.000 pessetes cadascuna.

-A canvi de construir l'aparcament i urbanitzar la plaça, Excopasa rebia la concessió de l'explotació de l'aparcament subterrani durant 50 anys.

-L'obra s'acaba el 1993, però es recepciona el 1998 perquè hi ha irregularitats en l'execució.

-El pàrquing de la Plaça Catalunya havia de costar a Excopasa 425.500.000 pessetes. El cert, però, és que la quantitat que es signa en els seus comptes oficials és sensiblement inferior.

Incompliments des del primer any

L'empresa Excopasa ha incomplert les condicions signades a l'escriptura en els següents punts:

-Entre els anys 1993 i 2002, Excopasa no va pagar ni una pesseta a l'Ajuntament d'Olesa. Val a dir que l'Ajuntament no s'havia molestat a emetre ni un sol rebut. El 2002 l'empresa regularitzà la situació i l'Ajuntament no li imposà cap mena de sanció ni va tenir capacitat per cobrar cap mena d'interès de demora.

-Només es podia destinar fins a un 20% de places en règim de pupil·latge (un 40% a la primera planta). Excopasa en té la majoria i, així, ha canviat unilateralment els resultats econòmics de la concessió, sense compensar degudament als ciutadans.

-Excopasa havia de presentar anualment els comptes i no ha fet mai en el temps estipulat.

-Al tractar-se d'una concessió pública, i tal com recull el mateix plec de condicions signat entre l'administració i l'empresa, Excopasa només podia augmentar els

fan o són un forat en els comptes municipals

preus de les places a pupilatge o a rotació a través d'un acord de Ple de l'Ajuntament. La realitat és que Excopasa ha anat augmentant el preu i no ha sol·licitat mai l'aprovació de l'Ajuntament, ni tan sols quan aquests increments s'han situat per sobre de l'IPC. Recordem que en aquests casos els perjudicats són els usuaris, els olesans que a través de la seva administració han concedit un servei que no respecta les condicions contractuals.

Una nova negociació fallida

Davant d'aquests fets l'Ajuntament no ha aplicat cap sanció a Excopasa, tenint dret, fins i tot, per la gravetat i reiteració de les infraccions, a rescatar la concessió i recuperar la propietat per al poble.

El senyor Jaume Monné, proper candidat a l'alcaldia pel Partit Socialista, l'any 2002 s'ocupà de negociar la regularització d'Excopasa, pels incompliments de contracte abans esmentats. Què va aconseguir? El cobrament dels lloguers endarrerits entre l'any 1993 i 2002 sense cap penalització (i sense demanar el pagament d'interessos de demora) i la cessió de dues places d'aparcament gratuïtes. Quin gran negoci per al poble! Felicitats, senyor Monné!

El Bloc Olesà actua

Fa tres anys que el Bloc Olesà va denunciar aquesta situació davant l'equip de govern tripartit, que l'únic que va fer va ser portar l'expedient a un assessor jurídic extern per tal que l'estudiés, sense que se'n hagi tingut cap més notícia.

També durant aquest temps, el Bloc Olesà ha presentat al·legacions i propostes per tal que es regularitzés el servei i la seva situació econòmica. Hem demanat que s'aprovés pel Ple un preu públic de l'aparcament, tal com estipula el contracte; hem sol·licitat que l'empresa presenti els seus comptes; hem exigint que aquesta es posi al dia pel que fa a les seves obligacions tributàries.

I, vista de la inoperància del govern, el Bloc Olesà ha demanat finalment la revisió del contracte o el rescat de la concessió.

Per cert, l'antic regidor de patrimoni va contestar en un Ple que l'aparcament ni tan sols està escriturat a nom del municipi. Qui en dona més?

Els números de la concessió original

Pel que fa als ingressos, el concessionari els rebria per tres conceptes:

- 1.- tarifa horària (60% de la primera planta, com a mínim 90 places).
- 2.- pupilatge (40% de la primera planta, com a màxim 60 places).
- 3.- places d'ús privatiu (plantes segona i tercera, 303 places). En aquest cas, la concessió es faria durant 50 anys al preu d'1.460.000 pessetes cadascuna. Així, i per aquest concepte, **la recaptació màxima prevista** seria la següent:

$$1.460.000 \times 303 \text{ places} = \mathbf{442.380.000 \text{ pessetes}}$$

	CÀNON ANUAL
Fins l'any 10 de la concessió	100.000 pessetes
Anys 11è a 15è de la concessió	200.000 pessetes
Anys 16è a 25è de la concessió	500.000 pessetes
Anys 26è fins al final de la concessió	800.000 pessetes

Així, doncs, en cinquanta anys de concessió l'empresa pagaria a l'Ajuntament en concepte de cànon **27.000.000 de pessetes** (més revaloritzacions de l'IPC) i cediria l'aparcament.

Els números actuals

Pel que fa als ingressos, el concessionari ara els reb per quatre conceptes:

- 1.- tarifa horària (60% de la primera planta, com a mínim 90 places).
- 2.- pupilatge (40% de la primera planta, com a màxim 60 places).
- 3.- places d'ús privatiu (plantes segona i tercera, 11 places). En aquest darrer cas, la concessió s'ha fet durant 50 anys al preu d'1.460.000 pessetes cadascuna.

$$1.460.000 \times 303 \text{ places} = \mathbf{16.060.000 \text{ pessetes}}$$

- 4.- pupilatge (292 places en plantes segona i tercera). Als preus de desembre de 2006 (63 euros mensuals per plaça), **la recaptació màxima** en aquest 50 anys seria de:

$$292 \text{ places} \times 63 \text{ euros mes} \times 12 \text{ mesos} \times 50 \text{ anys} = \mathbf{11.037.600 \text{ euros}}$$
$$\mathbf{1.836.502.114 \text{ pessetes}}$$

Pel que fa als ingressos, l'Ajuntament rebrà:

- 1.- el mateix en concepte de cànon: **27.000.000 de pessetes**.
- 2.- en concepte de cessió d'ús de dues places pel municipi: **2.920.000 pessetes** (1.460.000 x 2), o en concepte de pupilatge: **12.578.000 pessetes** (2 x 63€ x 12 x 50).

RESULTAT

L'empresa concessionària passa de poder recaptar **442 milions de pessetes** a la segona i la tercera plantes a poder-ne recaptar **1.852 milions** (1.836 + 16). D'aquesta diferència, **1.410 milions de pessetes**, als olesans només ens en tocarien, en el millor dels casos, **12 milions i mig**.

Carta oberta a José Luís Rodríguez Zapatero

Els ciutadans assassinats pels militars colpistes durant la Guerra Civil i la Dictadura van ser víctimes d'una repressió il·legítima, indiscriminada i ferotge. Els gairebé 30 anys de democràcia els han condemnat, a més, a un vergonyós oblit. Fa uns mesos, el president del govern, José Luis Rodríguez Zapatero, va trametre un projecte de llei al Congrés dels Diputats per tal de reconèixer i ampliar els

Señor Presidente:

Nos dirigimos a usted a propósito de la aprobación por el gobierno que preside del Proyecto de Ley por el que se reconocen y amplían derechos y se establecen medidas a favor de quienes padecieron persecución o violencia durante la Guerra Civil y la Dictadura.

Este Proyecto de Ley, remitido al Congreso de los Diputados, ha supuesto una enorme desilusión para un gran número de ciudadanos. A tenor de las propuestas presentadas en sede parlamentaria por destacados miembros de su formación política, cabía esperar que acometieran con mayor temple y rigor la reparación de los derechos de las víctimas encausadas por su fidelidad al sistema político legítimo y constitucional, violentado por el levantamiento militar del 18 de julio de 1936.

Cartell de Pere Català Pic

Le recordamos que también ustedes, parlamentarios del PSOE, proclamaron, cuando eran oposición, que aquellas injustificadas represalias se perpetraron transgrediendo los principios elementales de garantías judiciales y procesales, "sin autoridad legítima y vulnerando los derechos reconocidos en la Constitución".

No entendemos, en consecuencia, el proyecto de ley presentado por su gobierno. ¿Acaso no piensan, como nosotros, que durante la guerra civil, y posteriormente durante la dictadura franquista, buena parte

de la sociedad fue objeto de graves abusos que, ya en el momento de ser cometidos, estaban proscritos por el derecho internacional de manera incontrovertible? ¿No opinan que los ataques a la población civil, las torturas, las violaciones, la persecución política, religiosa o racial, las ejecuciones extrajudiciales y los crímenes de guerra, ya entonces eran considerados como crímenes contra la humanidad? ¿Y no les parece que ha llegado el momento de hacer justicia a cuantos padecieron esta situación puesto que dichos crímenes no prescriben nunca?

Le recordamos, señor Rodríguez Zapatero, que todas las sentencias y que todos los abusos se cometieron al amparo de un despliegue normativo dictado por una autoridad ilegítima. Los militares golpistas, situados ante un cuerpo jurídico garantista que estorbaba sus ansias represoras y de aniquilación de los oponentes, fueron creando diversas jurisdicciones especiales en las que aplicaban, sin respeto alguno por los derechos de los procesados, las directrices determinadas, entre otros, por:

1. El bando de declaración del estado de guerra de 28 de julio de 1936, en lo que se refería al delito de rebelión, adhesión a la rebelión o similares previstas en el artículo 237 del Código de Justicia Militar, vigente durante la guerra civil.
2. El Decreto 55 de 1 de noviembre de 1936.
3. El Decreto de 17 de noviembre de 1936 de Jurisdicción y Justicia Militar (Restablecimiento de Tribunales de Honor).
4. La Ley de 9 de febrero de 1939 de Responsabilidades Políticas.
5. La Ley de 1 de enero de 1940, ya terminada la guerra, de Jurisdicción antimasónica y anticomunista.
6. El Decreto de 26 de abril de 1940 de Instrucción de la "Causa general" sobre los hechos delictivos cometidos en todo el territorio nacional durante la dominación roja.

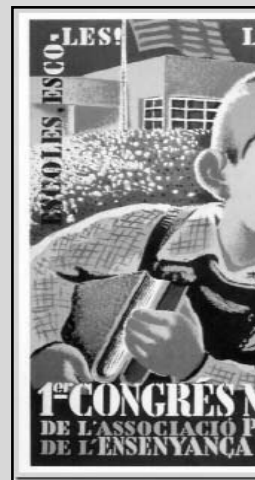
Este marco legal sirvió a los propósitos de una dictadura militar basada en el terror y en el aniquilamiento de cualquier tipo de disidencia. En ello fundamos nuestra pretensión de que sean anuladas las sentencias que se dictaron a su amparo y que se restituya la memoria de sus víctimas.

Con el debido respeto, señor Presidente, permítanos citarle uno de los artículos del Proyecto de Ley que usted nos propone. Se trata del número tres, en cuyo párrafo final se puede leer que podrán obtener reparación aquellos "cuyos comportamientos en su día enjuiciados o sancionados resulten conformes a los principios y valores constitucionales hoy vigentes".

Su Proyecto de Ley nos sitúa, por lo tanto, ante la revisión individualizada de cada uno de los delitos juzgados por aquellos tribunales represores. Esta tarea, por su magnitud, se nos antoja simplemente irrealizable; la revisión de miles y miles de procesos, a la luz de una documentación de cuya conservación completa dudamos, nos parece materialmente imposible.

Pero ya que de principios constitucionales se trata, ¿no le parece que, por encima de otras consideraciones, nuestra Constitución también consagra la separación de poderes y que las normas citadas quebraban esa separación y creaban una estructura pseudojudicial al servicio del ejecutivo militar? ¿no piensa que, además de aquellos a los que usted apela, algunos de los principios básicos de nuestra Carta Magna son también los proclamados en los artículos 14 (Igualdad ante la ley), 15 (Derecho a la vida), 16 (Libertad ideológica y religiosa) 17 (Derecho a la libertad personal), 20 (Libertad de expresión), 22 (Derecho de asociación), 23 (Derecho de participación), 24 (Protección judicial de los derechos) y 25 (Principio de legalidad penal)? ¿Y no está seguro de que aquellas jurisdicciones creadas por los militares golpistas vulneraban todos y cada uno de los principios que le hemos señalado?

Una inmensa mayoría de los encausados en aquellos procedimientos sumarios fueron reos de auxilio a la rebelión militar -sin que

Ha arribat l'hora d'estudiar

Zapatero, president del govern espanyol

drets d'aquestes víctimes. Malgrat que aquesta iniciativa és del tot lloable, el cert és que el resultat final ha estat del tot decebedor. Per aquesta raó el Bloc Olesà ha enviat una carta a La Moncloa —amb còpia pels presidents del Congrés i del Senat i per tots els grups parlamentaris— amb la nostra queixa, els nostres arguments, basats en exemples locals, i tot un seguit de suggeriments.

los acusados obtuvieran una tutela judicial efectiva, sin ser informados de la acusación formulada contra ellos, sin la posibilidad de utilizar los medios probatorios mínimos en su defensa, sin que les fuera aplicada la presunción de inocencia. Es decir, los propios golpistas cometieron la indignidad de acusar a sus enemigos del delito por ellos mismos cometido; llegando la sinrazón al punto de considerar materia punible la actuación de los acusados a partir de 1934, ¡dos años antes de iniciarse la contienda! ¿No le parecen, señor Presidente, todos los expuestos, motivos suficientes para la anulación general de los juicios sumarísimos?

Estudiar el passat

El Bloc Olesà opina també que usar un sistema de revisions a instància de parte para reparar los abusos cometidos por la dictadura es sencillamente inaceptable. ¿Es necesario que los familiares pidan una reparación para que el Estado reconozca las injusticias perpetradas? ¿Qué pasará con la memoria de cuantos no gocen del patrocinio de algún familiar? ¿Y qué pasará con la memoria de tantos, cuyos familiares partieron al exilio

o, simplemente, también fueron aniquilados por la dictadura?

Olesa de Montserrat, nuestro pueblo, es un buen ejemplo de todo cuanto afirmamos. Muchas de las familias cuyos miembros fueron represaliados por la dictadura ya no residen entre nosotros; algunas de ellas simplemente han desaparecido. Por ello, es fundamental que se anulen las sentencias dictadas por aquellos tribunales ilegítimos, sin necesidad de que ningún familiar lo pida. Además, transcurridos más de 70 años desde que ocurrieron los hechos, muy pocos dispondrán de documentación justificativa con la que apoyar su pretensión.

Nuestra propuesta, señor Rodríguez Zapatero, consiste en que concentre a su comité de expertos en los casos de desapariciones forzadas y ejecuciones extrajudiciales. Olesa de Montserrat, en este terreno, también cuenta con ejemplos significativos:

el fusilamiento, sin juicio previo, de diversos ciudadanos junto al cementerio de una población vecina, entre los que se encontraban un exalcalde y varios concejales. Es en ellos, una vez anuladas las sentencias de los procedimientos sumarísimos, en quienes debemos concentrar nuestros esfuerzos; primero para probar que fueron ejecutados (de lo que sólo queda memoria oral, puesto que no se ha encontrado documento alguno que lo pruebe) y, en segundo lugar, para reparar la atroz injusticia que con ellos se cometió.

Por todo lo anterior el Bloc Olesà con todo respeto le solicita:

PRIMERO.- Que tenga a bien retirar del Congreso de los Diputados el Proyecto de Ley por el que se reconocen y amplían derechos y se establecen medidas a favor de quienes padecieron persecución o violencia durante la Guerra Civil y la Dictadura.

SEGUNDO.- Redactar un nuevo Proyecto de Ley que recoja los siguientes aspectos:

* En cuanto al ámbito de aplicación, concernirá a las penas y sanciones de carácter personal impuestas durante la Guerra Civil y la Dictadura por Juzgados, Tribunales u órganos administrativos de naturaleza ilegítima (que eran los regidos al amparo de la normativa emanada de las autoridades militares golpistas) y respecto de todas las ejecuciones llevadas a cabo por cualquier organización o grupo durante el mismo período.

* La anulación de todos los juicios sumarios realizados al amparo de la Instrucción de Causa General, de Responsabilidades Políticas, Tribunales de Honor y Jurisdicción antimasonica y anticomunista, por la ilegalidad de dichas normas e ilegitimidad de los tribunales y aparatos judiciales que inician esos procesos y dictan las sentencias injustas." (cita textual de la Proposición no de Ley presentada por la diputada del PSOE, Mª Amparo Valcarce García el 8 de julio de 2003). También deberían de anularse aquellos procesos que, desde el 18 de julio de 1936, se consumaron en aplicación del artículo 237 del Código de Justicia Militar.

* En la línea de la petición hecha por Amnistía Internacional, establecer una Fiscalía especializada a través de la cual se asegure la colaboración activa de todas las instituciones para impulsar la investigación

de los casos de desapariciones forzadas y ejecuciones extrajudiciales durante la guerra civil española y el régimen franquista. Esta Fiscalía podrá actuar de oficio o a instancia de alguno de los sujetos legitimados (familiares, asociaciones, sindicatos, parti-

L'any 2006 en va fer 70 de l'inici de la guerra

dos, ayuntamientos...). En ningún caso, la falta de documentación probatoria de la pretensión provocará la inadmisión, atendiendo a las especiales circunstancias que se dirimen y al largo periodo de tiempo que ha transcurrido desde que se produjeron los hechos.

* Elaborar un protocolo para la actuación de dicha Fiscalía especializada y de otros funcionarios comprendidos en las obligaciones hacia las víctimas de desaparición forzada. Dicho protocolo deberá ajustarse a los "Principios relativos a una eficaz prevención e investigación de las ejecuciones extralegales, arbitrarias o sumarias", recomendados por Naciones Unidas.

* En cuanto a las declaraciones de reparación y reconocimiento personal, sería conveniente un redactado absolutamente distinto al que se propone en el Proyecto de Ley presentado en el que se elimine la ambigüedad contenida en la expresión "manifestamente injustas" referida a algunas de las ejecuciones, condenas o sanciones sufridas, puesto que todas ellas fueron injustas sin paliativos.

Confiado que no desaprovechará la oportunidad de garantizar el justo derecho a la reparación a las víctimas y familiares, reciba muestra de nuestra más alta consideración.

Salvador Prat — Bloc Olesà
Olesa de Montserrat, 9 de noviembre de 2006.

Diuen que som uns inútils crònics

Si el pobre Lord Byron, esperit lliure, aixequés el cap i veiés qui el cita li agafaria un "patatús".

Als anys 70 del segle passat, el llavors governador civil de Lleó, va utilitzar la frase del genial anglès "qui s'oposa a una gran obra es un inútil crònic" per desqualificar els milers de ciutadans que criticaven una de les faraòniques animalades del règim franquista.

Al segle XXI, ha estat una regidora convergent d'Olesa (qui, segons els publicistes del seu partit, té un tarannà dialogant i no crispa l'ambient polític) qui ha titllat els regidors del Bloc d'inútils crònics perquè hem criticat les obres de la llar d'infants.

És evident que nosaltres no entrarem en desqualificacions grolleres. Al contrari, i en la nostra línia habitual, el que farem serà simplement explicar el perquè de les nostres crítiques.

En primer lloc, val a dir que el Bloc Olesa va utilitzar tots els canals possibles per tal d'incorporar al projecte inicial aquells

aspectes que entenem que podien millorar-lo. Des de qüestions de caràcter estrictament docents fins a l'establiment de criteris de justícia social en els ajuts econòmics a les famílies. Des de propostes referides a l'entorn de la nova llar fins a modificacions en els elements constructius.

El projecte de la llar d'infants no preveia la connexió a la xarxa de clavegueram, l'elèctrica o que l'entorn s'havia d'urbanitzar

Si alguna cosa ha caracteritzat la feina del Bloc des de sempre ha estat la nostra incontestable capacitat propositiva. I si alguna cosa ha caracteritzat a molts dels components del tripartit conservador ha estat la seva arrogància davant de les propostes del Bloc.

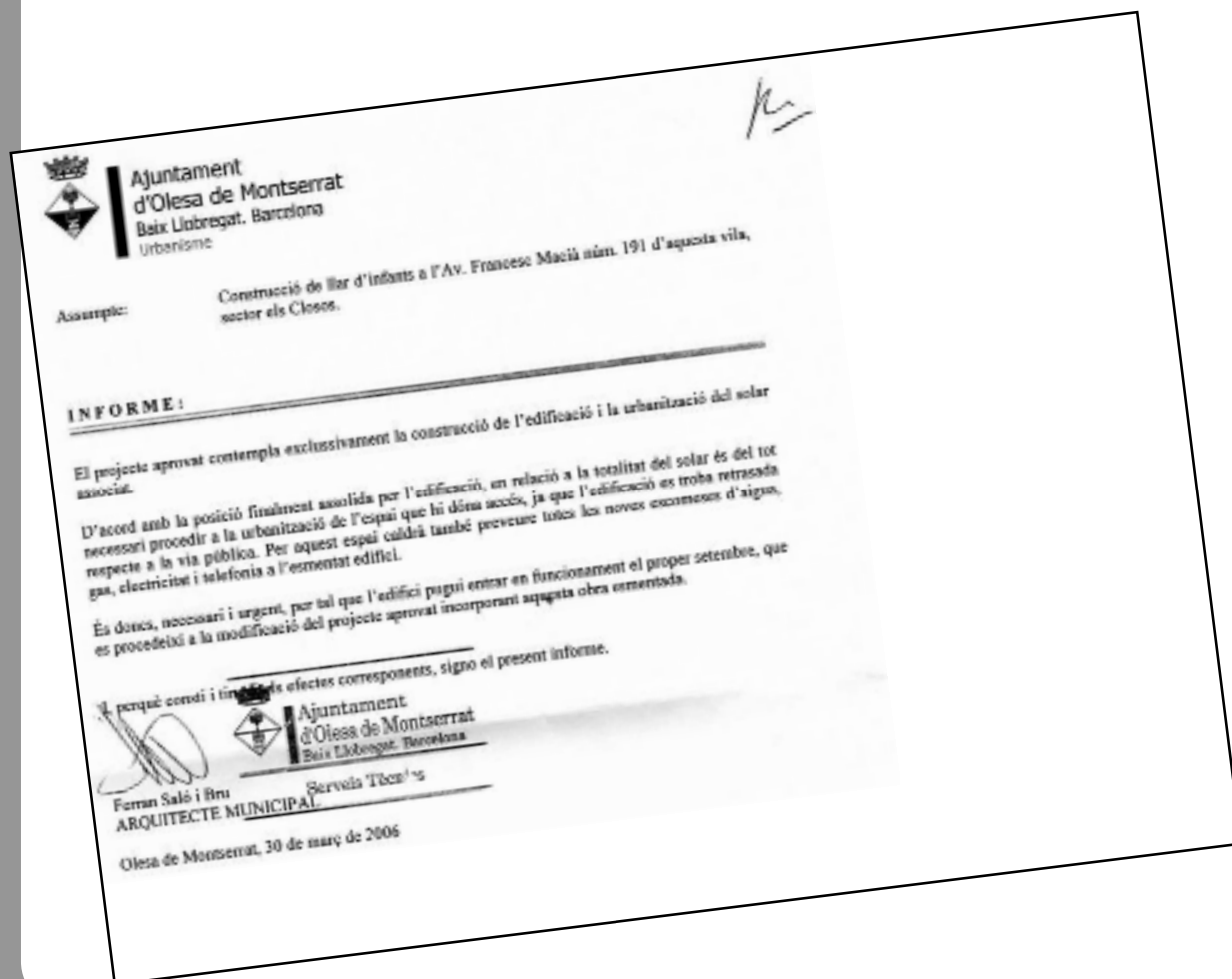
De fet, de totes les anteriors, l'única que ha acabat imposant-se ha estat la que introdueix criteris de justícia social en les bonificacions econòmiques; i això ha passat

només perquè són els que fa servir la Generalitat (i qualsevol govern amb una mica de sensibilitat i seny).

Pel que fa a l'execució de l'obra, la nostra crítica es fonamenta en el fet que, segons el projecte aprovat per l'equip de govern tripartit, construir una llar d'infants havia de costar 979.000 euros.

Però vet aquí que el projecte del tripartit era senzillament desastrós: només preveia la construcció d'un edifici, sense tenir en comte que, a més, aquest havia d'estar connectat amb la xarxa de clavegueram, l'elèctrica o que l'entorn s'havia d'urbanitzar.

Finalment, el projecte inicial es va haver de modificar. Omplir els buits detectats va costar-nos 314.000 euros suplementaris. És a dir, hi va haver una desviació pressupostària de més de 50 milions de pessetes. I, a més, en el primer any de funcionament ja ha deixat a 50 nens sense plaça a cap llar d'infants: l'han fet petita. Aquestes són, doncs, les raons de la nostra crítica al projecte. Les que ens han valgut el qualificatiu d'inútils crònics.

Informe dels serveis tècnics municipals on es certificaven "els obllits" del projecte, redactat per una empresa externa contractada per l'Ajuntament

Correm-hi tots, s'acosten eleccions

Els solars que van tocar "en sort" a l'Ajuntament són els de costat de la via

Hi ha qui s'omple la boca, sempre que en té ocasió, de l'esquerranisme de la seva ideologia, de mots com justícia social, benestar universal i progressisme conceptual. Però en molts casos, tot això no és altra cosa que retòrica pura i bla, bla, bla.

Fixeu-vos, sinó, en l'actual equip de govern (i l'anterior del tripartit). En tot aquest mandat, per fer vivenda de protecció oficial no s'ha fet cap esforç. Per ser exactes, se n'han fet set habitatges als Closos, que es pretenien de luxe i que no van ser-ho perquè el Bloc Olesà va al·legar que només faltava això: pagar amb els diners de tots l'especulació patrimonial d'uns quants.

I vet aquí que les eleccions del mes de maig són a tocar i als que governen els cal rentar-se la cara. Han estat tres anys i mig deixant el mercat immobiliari més lliure que mai i ara resulta que els han agafat les preses per fer habitatge protegit al nostre municipi.

Recordeu aquells solars del carrer Indústria que volien vendre reiteradament per tal de fer caixa i pagar nyaps com el Pla de Mobilitat? Sí, segur que els recordeu: són aquells solars que el Bloc Olesà va dir, en solitari, que no es podien vendre perquè era il·legal (si els diners obtinguts no es dedicaven a vivenda protegida). L'equip de govern va dir que el Bloc no tenia raó, però mai es van atrevir a posar-los a la venda.

Qualsevol municipi amb mandataris assenyats, quan disposa de solars per edificar vivenda de protecció oficial parla amb institucions, empreses i altres agents per tal d'aconseguir dues coses: els habitatges que calen als seus ciutadans i recur-

sos per tal de seguir fent més promocions públiques. És allò que es coneix com a efecte multiplicador del patrimoni social. Per explicar-ho millor: l'Ajuntament cedeix a una institució, empresa o sindicat un solar per fer pisos i aquesta empresa, institució o sindicat li ho paga amb algun dels pisos o amb equipaments acabats (habitualment). Quines condicions ha de tenir aquesta operació? Diverses, però la fonamental és que hi hagi equilibri: és a dir que l'Ajuntament rebi una compensació de valor similar als terrenys que cedeix.

Una permuta ha de ser equilibrada, les dues parts han de donar i guanyar quanties similars

Què ha passat a Olesa? Els olesans tenim tres solars al carrer Indústria on s'hi poden construir 33 pisos, 35 pàrquings i un local de 120 metres quadrats. L'actual equip de govern, amb la benedicció d'altres que encara no ens expliquem perquè han decidit fer la comparsa, va firmar amb el Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat de Catalunya un conveni de permuta d'aquests terrenys a canvi del local de 120 metres "sense distribucions interiors, amb les parets i sostres enguixats, amb l'escomesa d'aigua i llum i la xarxa de clavegueram connectada a la xarxa general i amb tancament exterior provisional". I a sobre, els solars els canviàvem "limpios de polvo y paja". O per dir-ho d'una altra manera, als olesans ens tocarà pagar, entre d'altres, tots els tributs i les despeses d'urbanització (pel cap baix 60 milions de pessetes).

I què val el terreny que permutem? Segons un informe signat per un tècnic municipal,

aquests solars estan valorats en 2.862.000 euros (476 milions de pessetes), excessiu si s'han de fer habitatges protegits.

En un costat de la balança tenim doncs (en principi) els 536 milions que l'Ajuntament li cedeix a la Generalitat i en l'altre els 35 milions que la Generalitat li dona a canvi, el valor d'un local no acabat (veure taula a peu de pàgina).

La llei és ben clara en aquests casos: una permuta ha de ser equilibrada, les dues parts han de donar i guanyar quanties similars. I per això el Bloc ho ha recorregut. I sabeu el més curiós? La pròpia Generalitat ens ha donat la raó i el conveni s'haurà d'anular.

Però us estareu preguntant, això no perjudicarà a les persones amb necessitat d'un habitatge assequible? La resposta és senzilla: **rotundament no**. Aquestes vivendes són de preu taxat, és a dir, costin el que costin els solars, la Generalitat les vendrà al preu que estipula la normativa. De fet, en la immensa majoria dels municipis on s'han fet promocions públiques, les condicions dels convenis signats han estat infinitament millors.

Contra el malbaratament, la prodigalitat i la dissipació la llei no té vacuna

Arribat a aquest punt podríeu pensar que el Bloc ha evitat una altra amputació del patrimoni de tots els olesans. Però en aquest Ajuntament d'opereta cap història té un final feliç: doncs ara resulta que els que ens governen han decidit regalar els solars. I contra el malbaratament, la prodigalitat i la dissipació la llei no té vacuna. Nosaltres, però, ens hi seguirem oposant.

els números reals

l'Ajuntament cedeix	solars:	476 milions
	despeses d'urbanització:	60 milions
	total:	536 milions
la Generalitat cedeix	local de 120 metres:	35 milions
	total	35 milions

Bou per bèstia grossa

Que la credibilitat de la política està sota mínims és inqüestionable. I també és cert que alguns polítics han contribuït a aquest descrèdit. El que menys els importa és el desprestigi de les institucions, el desencís dels votants i, fins i tot, perjudicar la reputació del mateix sistema democràtic. L'únic que els interessa es guanyar eleccions i perpetuar-se en el poder.

Fixeu-vos sinó en el darrer número de la revista Informació Socialista, editada per l'agrupació local del PSC. A tota pàgina i en un article titulat "Més de 30 milions d'euros en inversions per a la nostra ciutat" es relacionen tot un seguit d'actuacions que segons els redactors responen "al compromís que vàrem assolir amb els ciutadans i les ciutadanes al maig de 2003". És evident, doncs, que aquesta referència a les passades eleccions municipals vol induir a fer creure que les inversions que s'inclouen les ha fetes l'Ajuntament o que l'administració local ha jugat un paper cabdal en la seva consecució. Analitzem el contingut del quadre d'inversions que hi publiquen:

1.- Totes les inversions en ensenyament van a càrrec de la Generalitat. El paper jugat per l'Ajuntament es resumeix així: Escola Sant Bernat, l'administració local ha trigat quatre anys a cedir els terrenys i ha provocat l'endarreriment de l'obra; reforma i ampliació del Ferrà i Esteve, una part del pati no està operativa i la

Generalitat en culpa l'Ajuntament; Escola de Cal Vicentó, per iniciar les obres cal que l'Ajuntament faci un mur de contenció (120.000 euros); nou institut —d'institut només en tindrà el nom, ja que no s'impartiran classes de batxillerat ni mòduls de formació—, els olesans hem cedit un terreny clarament inadequat.

2.- Sanitat. L'Ajuntament no participa en les inversions del CAP.

3.- Habitatges de protecció al carrer Indústria. Algú els ha vist? (informació en la pàgina 7).

4.- Desdoblament línia ferrocarril. Inversió de la Generalitat.

5.- Urbanitzacions de la Flora Industrial i Archs-Lindcolor. Recordem que aquestes es fan per quotes urbanístiques pagades pels propietaris. Si això ho consideren inversions municipals també haguessin hagut de posar la urbanització de la zona del carrer Indústria, per exemple.

6.- Urbanització de la Flora Habitatges. Després del que han lluitat els veïns d'aquell entorn i dels endarreriments, mencionar La Flora és senzillament un insult a la intel·ligència dels olesans.

7.- Nou servei de recollida d'escombraries. Que els nostres governants no sàpiguen que la recollida d'escombraries no és una

inversió sinó una despesa habitual i diària és absolutament delirant. Potser per això encara ens cobren una taxa duplicada i injusta, que en aquests quatre anys ha pujat més d'un 500%.

8.- Pel que fa a la construcció de la nova llar d'infants, una bona part de la inversió ha estat sufragada per la Generalitat. I recordem que aquest equipament ha arribat tard i, des del dia de la seva inauguració, ja és insuficient (veure pàgina 6).

9.- L'ampliació de la biblioteca, amb la participació de la Diputació, s'ha fet sense garantir l'accessibilitat a la segona planta, o el que és el mateix sense respectar la llei.

En resum, que en quatre anys l'Ajuntament d'Olesa haurà invertit en el benestar dels seus ciutadans poc més de dos milions d'euros i no els més de 30 que, segons els socialistes, s'han dedicat a "millorar la nostra ciutat".

Encara que si hem de ser precisos tampoc aquesta xifra és real. Els socialistes s'han deixat en la seva revista diverses inversions pagades íntegrament pels olesans. Algunes, cal reconèixer-ho, positives. D'altres, significativament oblidades: ningú s'enrecorda que ens hem gastat un munt de calés en un pla de mobilitat que mai ha existit, malgrat haver-se pagat? I del carrer de les Altures? I a aquestes alçades, ningú s'enrecorda d'Alfons Sala?

Què passa amb el Casc Antic?

Els terminis s'esgoten; la moratòria per tal de modificar el Pla General d'Ordenació Urbana al Casc Antic és a punt d'acabar. Ja només resta que el Ple de l'Ajuntament d'Olesa prengui una decisió en base a les al·legacions presentades ja fa 10 mesos, si el senyor alcalde es digna a convocar-lo amb aquest tema a l'ordre del dia.

La solució és ben simple, ja que les posicions, en funció dels escrits presentats, són molt clares. Per una banda, el grup que dirigeix el PSC i una bona colla de promotors immobiliaris que proposen deixar fer habitatges plurifamiliars (pisos) en tot el

Casc Antic i, a sobre, que es doni per bo tot el que s'ha fet fins ara (s'ajusti a la normativa o no). Per l'altra, la Plataforma Salvem el Casc Antic, l'Associació de Veïns, ciutadans particulars i el Bloc Olesà que limiten la construcció de plurifamiliars als carrers molt amples (no en places i rieres a cel obert) o, simplement, defensen que no se'n puguin fer.

El Bloc Olesà demana als grups municipals que no han presentat cap al·legació (CiU, ERC, Entesa i PP) que es sumin a la segona de les posicions perquè és l'única que garantirà la pervivència del Casc Antic i el seu desenvolupament sostenible. Però sobretot, demanem una reflexió als dirigents del PSC: cal que canviïn la seva

posició en aquest assumpte, cal que deixin de defensar la densificació i massificació del centre històric, cal que es negin a col·laborar en la seva degradació.

Per acabar, no voldríem donar la impressió que tot està parat: els nostres regidors s'han arremangat, s'han enterrat entre papers a l'arxiu municipal i han trobat el Pla de Rehabilitació del Casc Antic. Aquest treball, encarregat l'any 1998 per l'empresa pública Olesa Urbana (per quatre milions de pessetes), va ser oblidat tan bon punt va arribar a l'Ajuntament. Qui el vulgui consultar ens ho pot demanar. I a partir del mes de maig, el Bloc Olesà, amb l'ajut dels olesans, es compromet a actualitzar-lo i a aplicar-lo

bloc olesà
www.bloc-olesa.net

La vocació d'un polític de carrera és fer de cada solució un problema

Woody Allen

